

האשה בתרא פרק שישה עשר יבמות קכב.

מסורת הש"ס

(א) [חולין מה. פו.] (ב) [שם
 עז"ש פ"ב פ"ד.] (ג) [י"ל
 דמאי פ"ד.] (ד) [תוס' פ"ד
 פ"א.] (ה) [גיטין כ"ג.] (ו) [ג"ז
 שם הוריות י"ב. כרמית א'
 (ז) [תל' קט"ו.] (ח) [י"ל ר"י
 יחודה.] (ט) [נדרים פ"ו
 מ"א.] (י) [גליל פז: בבורות
 מו: בנת שבת.] (יא) [גיטין
 כג: [תוס' שם פ"ב גיטין
 כ"ו] וע' תוס' מנחות פ"ג
 ד"ה שומרי תענית.] (יב) [שם
 ד"ה לשמור ותוס' סוכה
 על: ד"ה בזה.] (יג) [וע'
 פסחאדרין מה. ד"ה
 שמיני].

יוזם הש"ס

נב"ו ואמר חבל על קולך
של ב"א וכו'. צריך"ף איתא
שהיו מהלכין לאנטוויפ:
שם שהיו מהלכין בדרך
ביתר. צריך"ף איתא לכנס
של ביתר: שם הא קמ"ל
דאי משתכחת סתמא
וכו'. עי' ערוגין דף ט' ע"ב
תוד"ה אמר רב הונא:

הגהות הב"ח

(א) בבשנה בגיטות כך
מקובלי מר"ג: (ב) שם
אמר להם לשבתהא
כפודקית: (ג) רש"י ד"ה
ותמי לו אמרי לו כן
הדברים כאשר אמרת
כ"ל ותיבת הן נמחק:
(ד) תוס' ד"ה של ודי' מן
המוחר. נ"ב ועיין במה
שכתבתי במנחות ר"פ כל
קרבנות דף סד:

לשמוע דרשה הלכות פסח
אזונים מצאתי כל הנך ריגלי
קובעים אותו לכבודו ומדי
מים תלמידי חכמים מכל

(6) תלאת ריגלי אמר לה רב אדא בר אבהו
 זייל לקמיה דרב יוסף (7) דחרף סכינא אזלה
 קמיה *פשט מהא (8) מתניתין (7) עובד כוכבים
 שהיה מוכר פירות בשוק ואמר פירות הללו
 של ערלה הן של עזיקה הן של נטע רבעי
 הן לא אמר כלום לא נתכוון אלא להשביח
 מקחו אבא יודן איש ציידן אמר מעשה
 בישראל ועובד כוכבים שהלכו בדרך ובא
 עובד כוכבים ואמר חבל על יהודי שהיה
 עמי בדרך שמת בדרך וקברתיו (9) והשיאו
 אשתו ושוב מעשה בקולר של בני אדם שהיו
 מהלכין לאנמוכיא ובא עובד כוכבים אחד
 *ואמר חבל על קולר של בני אדם שמתו
 וקברתים (10) והשיאו את נשותיהם ושוב מעשה
 בששים בני אדם שהיו מהלכין לברכום
 ביתר ובא עובד כוכבים ואמר חבל על ששים
 בני אדם * שהיו מהלכין בדרך ביתר שמתו
 וקברתים והשיאו הנר נשותיהם:
מכתני *מעידין לאור הגזר ולאור הלכנה
 *ומשיאין על פי בת קול מעשה באחד שעמד
 על ראש ההר ואמר איש פלוני בן פלוני
 ממקום פלוני מת הלכו ולא מצאו שם אדם
 והשיאו את אשתו ושוב מעשה בצלמון באחד
 שאמר יאני איש פלוני בן איש פלוני נשכני
 נחש והרי אני מת והלכו ולא הכירוהו והלכו

שַׁע עֲזִיקָה. פֿי קונטרס מפרדם מעוזק ומשומר ושבֿיעים הוא וקשה לו אי (משומר) קודם הביעור לעולם מותר ואין נראה להלכה דהא צהדיא תניא בת"כ ואת עבדי מיריך לא תבזור מן המשומר אי אתה צורך אלא אתה המופקר וא"ת דתניא בת"כ ובפרק בביעית והעלה (ב"מ קי"ה). שומרי פסיחים וטולין שכן מתרומות הלשכה קרי כלן ממשקה ישראל מן המותר ה' לישראל ומשומר אסור לישראל כו' כדפי' ואר"י שלא היו שומרין אותו אלא מונעים רגלי צהמה משם ומודיעין לבני אדם שהם לצורך מופקר גמי לא שרי לבזור אלא ע"י שינוי ובת"כ דקתני מן המשומר אי אתה צורך היינו אפי' על ידי שינוי ומן המופקר אתה צורך היינו כלומר אוכלת :

דַּחְזוּ לַיהוָה בְּבוֹחָה. צִירוּשְׁלָמִי רִבִּי
אֲחָא זֶר חֲנִינָא בָּשֶׁם רִבִּי
חֲמֵא הֵדָּא דִּמְיִמָּא בְּשֵׁדָה אֲבָל עֲבִיר
חֲפִילוּ לֹא רָאוּ בְּצוּחָה שֶׁל אֲדָם וְהָא
תַּנִּין מִי שְׂהִיָּה מוֹשֶׁלֶךְ בְּצוּר וְאֹמֵר מִי
שְׂמוּמַת קוּלוּ רִמְכּוּב גָּט לֵאשְׁתִּי וְהָא
אֲלוּ בִּכְתּוּב וִיפְתּוּ וְאִיִּר נִתָּן וְהָא
שְׂרָהָה בְּצוּחָה שֶׁל אֲדָם אֲמַר רִבִּי בּוֹן
מוֹזְקִין מְצִיין בְּצוּרוֹת כְּדָרְךְ שְׂהִי
מְצִיין בְּשֵׁדוֹת וְהָא דִּלְמַר (מְגִילָה ד' ג.)
אֲלֵךְ יִתֵּן אֲדָם שְׁלוֹם לְחִצְרוֹ בְּלִילָה
דִּמְיִשְׁיָן שִׁמָּא שֶׁד הוּא הֵייוּ בְּשֵׁדָה
דּוּמִיא לִיהוֹשֻׁעַ שְׂהִיָּה חוֹךְ לְמַחְנֵה
יִשְׂרָאֵל צִירוּשְׁלָמִי פְּלִיגִי אֲמורֵאִי
בְּמַחְנֵה כְּמוֹב בְּשִׁטְרַת מַת פְּלוּגִי אִו
נִהְרָג אִם מִשְׁאִילִים אֵת אֲשָׁמוֹ:
פונקדאס

והשיאו את אשתו: **גמ'** אמר רבה ב"ר שמואל תנא ^א בית שמאי אומרים אין משיאין על פי בת קול וב"ה אומרים משיאין על פי בת קול מאי קמ"ל מתני' היא ^ב הא קמ"ל דאי משתכחת סתמא דאין משיאין בית שמאי היא: והלכו ולא מצאו: ^ג וידלמא שד הוה א"ר יהודה אמר רב שראו לו דמות אדם אינהו נמי כמו דחזו ליה בבואה ואינהו נמי אית להו בבואה ^ד דחזו ליה בבואה דבבואה ודלמא לדידהו אית להו בבואה דבבואה אמר רבי חנינא אמר לי יונתן שידא בבואה אית להו בבואה דבבואה לית להו ודלמא צרה הואי תנא דב רבי ישמעאל בשעת הסכנה כותבין ונותנין אף על פי שאין מכירין: **מתני'** ^ה אמר רבי עקיבא כשירדתי לנהרדעא לעבר השנה מצאתי נחמיה איש בית דלי אמר לי שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד אלא ^ו יהודה בן בבא ונומיתי לו בן הדברים אמר לי אמור להם משמי אתם יודעים שהמדינה משובשת בגייסות ^ז מקובלני מר"ג הזקן שמשאין את האשה על פי עד אחד וכשבאתי והרציתי הדברים לפני ר"ג שמח לדברי ואמר מצאנו חבר ^ח לרבי יהודה בן בבא מתוך הדבר נזכר ר"ג שנהרגו הרגומים בתל ארזא והשיא ר"ג גשותיהן על פי עד אחד והוחזקו להיות ^ט משיאין עד מפי עד מפי עבד מפי אשה מפי שפחה ר' אליעזר ורבי יהושע אומרים אין משיאין את האשה על פי עד אחד ר' עקיבא אומר לא ע"פ אשה ולא על פי עבד ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים: **גמ'** וסבר רבי עקיבא ע"פ אשה לא והתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי עקיבא ^י אשה נאמנת להביא גיטה מק"ו ומה נשים שאמרו חכמים אין נאמנות לומר מת בעלה ^{יא} נאמנות להביא גיטתיהן זו שנאמנת לומר מת בעלה אינו דין שנאמנת להביא גיטה נשים שאמרו חכמים הוא דלא מהימני אשה בעלמא מהימנא לא קשיא כאן קודם שהחזיקו כאן לאחר שהחזיקו: **מתני'** אמרו לו מעשה בבני לוי שהלכו לצוער עיר התמרים וחלה אחד מהם והביאוהו בפונדק ובחזרתם אמרו לפונדקית איה חברנו נומית להם מת וקברתיו והשיאו את אשתו ולא תהא כהנת כפונדקית אמר ^{יב} להו לכשתהא כפונדקית נאמנת הפונדקית הוציאה להם מקלו ותרמילו וספר תורה שהיה בידו: ^{יג}

מאי גרעיתא: אמר להם. רבי עקיבא: **לנשחא הפונדקית נאמנת.** כלומר לנשימא שהרי לא עליה סמכו אלא לפי תומה הסיחה והציאה להם מקלן ותרמילן: [ס"א] **לנשחא האמינו פונדקית** הו נמי שאר אשה נאמנת שהרי פונדקית הו"א להן ועל הסימנים סמכין: והא

עין משפט
נר מצוה

לָב א מִי סִיג מַחֲלֵה
 גְּרוּשִׁין הַלֵּוִי סִיג
 עֵשֶׂן ח טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי
 ח סִיג דִּי
 לָב ג א מִי שֶׁהֵא
 וְהֵל ח טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי
 ח סִיג
 לָב ד מִי שֶׁהֵא
 טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי
 כֵּן
 לָב ה טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי
 וְזוּ ח מִי שֶׁהֵא
 טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי כֵּן
 לָב ו ח סִיג
 לָב ז מִי שֶׁהֵא
 גְּרוּשִׁין הֵא כֵּן סִיג
 עֵשֶׂן ח טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי
 קִמַּח טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי
 ח מִי שֶׁהֵא
 וְסִיג ח טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי
 סִיג קִמַּח טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי

מוסף רש"י

תלתא ריגלי. לשאל
הלכה לחכמים הנאספים
ברגל (חולין עז). דחריף
סבינא. לז פחוט לו
בקרנא (שם). אינורו נמי
דמור. פעמים שעושין
עלמס דמנות אלס (גיטין
סו. ושם: אידמורי אידמור.
על פי עד אחר. שאתם
לה מת בעלך במדינת הארס
(ברכות כז).

לכשימצא
לכשתהא
:סמכו
והא